

harang. —
rossz verseit
et hiányának.
vagyok. —
mások kettő-
Megirtam,
mert én a
em. A soraid
olvastam. —
ikát egy jó
teszed meg?
zony enged-
a Tiborka
 Minden talá-
két heti időt
szor kijelen-
atok választ,
rdultok hoz-
tek? A név-
Ami meg
figyelmesen
véleménye-
ticza. A két
n irod le, de
nettél rajtok,
eselédeteket
eméltó ma-
it bánja azt
-ban hibáz-
nem tettem
Danielisz
n jóra for-
tudósíts. —
ak az a szá-
már három
ehát, miért
maradt, szó-
neved meg
arkó testv.
Én bizony
nság. De én
az a könyv,
nykereske-
rike. A föl-
a levéllel
jén megtu-
n az egész
tüket vetsz.
anem érett
a veszhetett
ról a jövő

zes szín-nyo-
kötési tábla
folyamából
Athenaeum
sziek-tere 3.

enaeum-épület.
sten.

KIS LAP

EZER-ÉVES MAGYARORSZÁG. (Lásd a 274. lapon.)

L. köt. 18. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1896. május 3-án.

Ezer-éves Magyarország.

(Képpel a czimlapon.)

ÜNNEPÜNK van, öröm-ünnep!
Ezer éves nemzetünknek
Büszkesége ez az év;
Dicsőséggel hogy megérte,
Áldjuk értte, áldjuk értte
A magyarok Istenét.

Kincses ország Magyarország;
Nem lehet szebb a mennyország,
Párja nincs a föld felett;
Déliabos rónaságon
Ott zeng minden rózsaszálon
Hűség, haza-szeretet!

Itt a rónák, ott a bércek:
Tanusági ezer évnek
És az ég is a tanunk,
Hogy e földért folyt a vérünk,
Hogy mi mind csak értte élünk
S értte ha kell, meghalunk.

Tűzzük oda ezt az évet
A születő ezer évnek
Homlokára csillagul;
Szálljon szerte ragyogása,
Hogy a világ szeme lássa:
Magyarország él, virul!

OMAS ÉS LALLA.

— Indiánus történet. —

(Számos képpel.)

(Folytatás.)

EHÁNY másod-perczig mélységes csönd uralkodott a menekülő társaságban: olyan kínos, aggasztó csönd, melyet egyikök sem mert megszakítani, mert egyikök sem tudta, mit mondjon, mit tegyen.

Benjamin, akinek nem is volt több mondani valója, villogó szemmel mozdulatlanul állt, puskáját folyvást Jabezre szögezve. Meglátszott rajta az elszántság, hogy igazán meg is teszi, amivel fenyegette Jabet. Az öreg szomszéd megdöbbenve húzódott félre, mint ha félt volna, hogy még neki is juthat a golyóbul. Rippleyné pedig,

kit fiának hirtelen eltökélése szintén meglepett, tulajdonképen helyesnek találta, amit Benjamin tett, mert más módja nem igen volt többé annak, hogy Lallát megvédelmezzék. Arra tehát nem is gondolt, hogy közbe vesse magát.

De ha erre nem gondolt is, az szinte akaratlanul eszébe jutott, amit Omas mondott: hogy akár fehér puskásokkal, akár vörös harcosokkal találkeznak, mindenképen baj lesz. Azt is kezdte Rippleyné most már érteni, hogy Omas miért nem kíséri őket tovább. Ha már kis leányát is veszedelem fenyegeti a menekülők közt, akkor őt, a híres vörös harcost, minden szóbeszéd nélkül rögtön agyonlőtte volna a legelső fehér puskás, akivel találkozik. Arra persze nem gondolt Omas, hogy a halálos gyűlölet még leánykájára is kiterjedhessen, mert különben nem hagyta volna

nálok. Ha megbizott bennök, nem szabad csalódnia. Meg kell oltalmazniok Lallát minden áron.

És ezért Ripleyne egy szóval sem intette fiát, hogy a fenyegetőzést hagyja abba.

Maga Jabez halott-halványan bámult Benjaminra, vagy inkább a puska csövébe és hirtelenében se szólni, se mozdulni nem mert. Végre az öreg szomszéd szólalt meg ötolve-hatolva:

— Jól van no . . . hagyjuk ezt . . . ha az a gyermek oly nagyon a lelketekhez nőtt, hát . . . no hát jól van . . . Ne erőltessd tovább a dolgot, Jabez barátom . . . végre is csakugyan semmi közöd ahhoz a gyermekhez.

— Hát ne legyen . . . jól van! szólt Jabez a dühtől és a félelemtől is reszketve. De akkor velök sem lesz semmi közöm . . . Velünk ugyan nem jönnek . . . vergődjenek maguk tovább!

— Épp azt akarom magam is, felelt Benjamin, még folyvást fenyegetőleg tartva puskáját.

Jabez fölkelt, fogta fegyverét s egy csomagot, melyben holmija volt, aztán köszönés nélkül gyorsan távozott.

Az öreg szomszéd is össze szedte holmiját és vállvonogatva mondá:

— Sajnálom, hogy így fordult a dolog . . . de már én sem maradhatok. Megegyeztünk Jabez barátommal, hogy együtt megyünk, nem szeghetem szavamat.

— Az természetes, szólt Benjamin kurtán.

— És ti . . . gondoljátok-e, hogy magatok is kivergődtök?

— Megkísértjük, felelt Rizleyné nyugodtan. Különbösen is: mit tehetnénk egyebet?

— No's hát, jó szerencsét! Csak meg ne bánjátok, hogy ezt a vörös-bőrű gyermeket a nyakatokba vettétek. Már biz' én az ő kedviért nem hagyom el az olyan társamat, aki baj esetén segítségemre lehet.

Ezzel az öreg szomszéd is gyorsan megindult és mihamar eltűnt. Benjamin ekkor végre leeresztette a puskáját és leült a fatörzsre.

— No, ez jobban végződött, mint gondoltam, mondá és megkönnyülten lélekzött föl.

— Mégis merész játék volt, szólt anyja komolyan. Ó! Ugy remegtem! Ha Jabez is a fegyveréhez nyult volna . . .

— Csak hogy megijedt ám. Az ilyen durva ficzkók rendesen gyávák is.

Lalla az egész idő alatt mozdulatlanul egy helyben állt és feszült figyelemmel nézte, hallgatta a történeteket. Kétségkívül megértett mindent, mert bár folyvást daczos, merész szemmel tekintett Jabezre, közben meg-megremegett. Mikor pedig Benjamin oly elszántan kiállt a védelmére, hálás pillantást vetett reá.

Most, hogy ismét magukra maradtak, Lalla oda ment Benjaminhoz, vállára tette a kezét és meleg hálával mondá:

— Benjamin fehér testvér, de jó testvér Lalla is, mindig szeretni fogja. (Lásd a képet a 276. lapon.)

— Szegény kicsikém, bizony majd veszedembe kerültél. De sebaj! Tul estünk rajta és ha te testvérnek fogadsz, hát leszek is az. Így aztán két kis hugocskám lesz. A testvéreimet pedig megvédem, amíg csak birom.

Nem csak megsimogatta, hanem meg is csókolta a rézbőrű kicsikét, aki aztán fölvidultan tért vissza Alice mellé.

Ripleyné és Benjamin rövid ideig még tanácskoztak, aztán fölkerekedtek.

— Indulunk, gyerekek! szólt Benjamin. Elég volt a pihenésből.

Alig mentek néhány perczig, Lalla megállt.

— Nem jól megyünk. Nem erre köll menni.

Benjamin is, anyja is mosolyogtak, de egyuttal szinte csodálkozva néztek a kis leányra.

— Hát merre köllene mennünk, kicsikém? kérde Benjamin tréfásan.

Lalla jobb-kézt mutatott.

— Igazad van. Most már látom, hogy el sem tévedhetünk, ha velünk vagy. Csak hogy most mégis le köll a jó útról térnünk, mert ott könnyen össze akadhatnánk az-
zal az emberrel, ... VÁLLÁRA TETTE A KEZÉT. (Lásd a 275. lapon.)
aki téged bán-

tani akart. Egy kis kerülő-utat teszünk, aztán majd vissza térünk a helyes irányba. Meg vagy elégedve, kis utmutató?

Lalla helyeslőleg bólintott, mint aki most már teljesen érti a dolgot.

Szaporán gyalogoltak s vagy egy óra mulva csakugyan jobbra kanyarodtak. A nap egyre forróbban sütött. Körülbelül dél lehetett. Amint egy kis forráshoz ér-

tek, megpihentek és ebédelték. Egy-egy darabka kenyér volt az ebéd.

— Anyácskám, én éhes vagyok még! szólt a kis Alice panaszosan, miután a kenyerét megette.

— Elhiszem, kedves gyermekem, felelé anyja búsan. Egyikünk sem lakott jól, de többet mégsem adhatok. Már csak fél kenyérünk van, pedig még napokig eltarthat, amig innen az erdőből kivergődünk. Csak kibírjuk!

— Gondolkodni köllene valami más eleségről is, mert bizony ki-dőlünk a sok gyalogolásban, ha az éhség elgyöngít, szólt Benjamin komolyan.

— Hol szerezhetnénk itt enni valót!

— Ha látnék valamiféle vadat, akár szárnyast, akár négylábut, lelőném és volna husfélénk. Reggel

óta nézegetek szét ilyesmi után is, de még semmit sem láttam.

— Ó, az nagyon jó volna! Csak akadna!

De bizony csak nem akadt. Ballagtak tovább. Benjamin kétszeres figyelemmel nézegetett jobbra-balra, de vadat nem látott. Már majdnem nyugovóra szállt a nap, mikor újra megpihentek, mert a kis Alice aki ugyan-csak hősiesen, panasz nélkül gya-

logolt egész nap, most már kijelentette, hogy nem bír tovább menni, ami bizony nem is volt csoda, mikor anyja és Benjamin is ugyancsak fáradtak voltak. Bizonyosan elfáradt Lalla is, de nem szólt.

Sziklás, szakadékos nagy erdőség közepén pihentek meg és az Omas-adta példán tanulva, jól elrejtett mélyedésbe vonultak le.

— Itt maradunk éjjelre is, szól Rippleyné. Inkább reggel, pihent erővel, indulunk korábban.

— Tüzet is rakhatnánk, ha volna mit sütni, mondá Benjamin szinte boszusan. Az egész uton egy árva vadat sem láttam. Pedig hallottam, hogy ebben az erdőben sok a vad-pulyka. Milyen jó volna!

... JÓL CZÉLZOTT. (Lásd a 278. lapon.)

Ekkor Lalla egészen komolyan megszólalt:

— Lalla elhívja ide a vad-pulykát.

Meglepetve néztek reá.

— Mit beszélsz, kicsikém? Ide hívod?
kérdé Benjamin.

— Ide. Omas megtanította Lallát, hogy kell a vad-pulykát hívni. Emeld a puskád.
Jöjj!

Kézen fogta Benjamins és a sűrűségbe mentek. Ott Lalla egyik vastag fa mögé állította Benjamins, maga pedig pár lépésnyire bokor mögé bujt és sajtós hangzó rikoltást hallatott. Benjamin álmélkodva nézett rá. Ő már sokszor vadászott, jól ismerte ezt a hangot.

— No, ez becsületére válnék akár melyik

vén vadásznak! Ha van a környéken vad-pulyka, bizonyosan előjön.

A vörös-bőrű kis leány remekül utánozta azt a hangot, mellyel a vad-pulyka hívogatni szokta a párját. Fél percnyi időközben ismételte és kevés idő telt bele, már hallatszott is a felelet, nyomban aztán pedig alig harmincz lépésnyire szép nagy vad-pulyka bujt elő a bokrokból.

— Ott van, löjj! sugta Lalla.

Benjamin jól czélt. (Lásd a képet a 277. lapon). Amint a lövés eldördült, a vad-pulyka holtan terült el a földön.

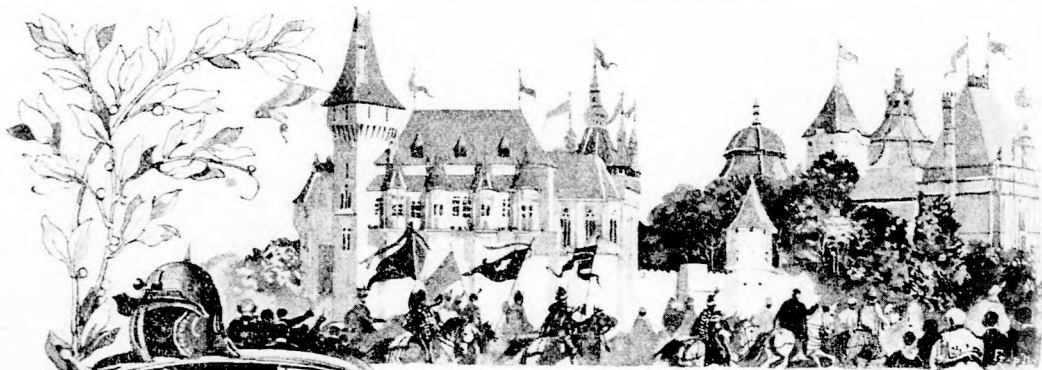
Örvendezve tért vissza Benjamin a zsákmánnyal anyjához. Most már volt miért tüzet rakni. Megsütötték a kövér, nagy madarat és jóízűen falatoztak.

— Még holnapra is elég lesz, mondá Ripleyné.

Rég sötét este volt, mikor a sütéssel és aztán a vacsorával elkészültek. Mindjárt le is heveredtek a földre. De Lalla, alig hogy feje a földet érte, hirtelen fölegyenesedett és sugva mondá:

— Emberek jönnek... vörös harcosok... hallom... egyenesen ide jönnek. (Folyt. köv.)

MILLENNIUM.

JER kis Gazsim, az ünnep szólít:
Merengj a multakon! . . .
Kulesold imára kis kacsóid,
S csendüljön fel dalom!

Öröm-rivalgás tör szobánkba,
Az uteza hajtja fel;
Rezeg belé az ablak-tábla
S megrezdül a kékél.

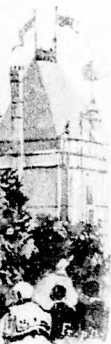
Mert ünnep van ma Magyarhonban —
Ünnep, mint soha még!
A honfi szive szent örömtül dobban,
S örül a föld, az ég!

S vakító fényben usznak szerte
A büszke paloták —
S honát, királyát éljenezve,
Tolong a sokaság.

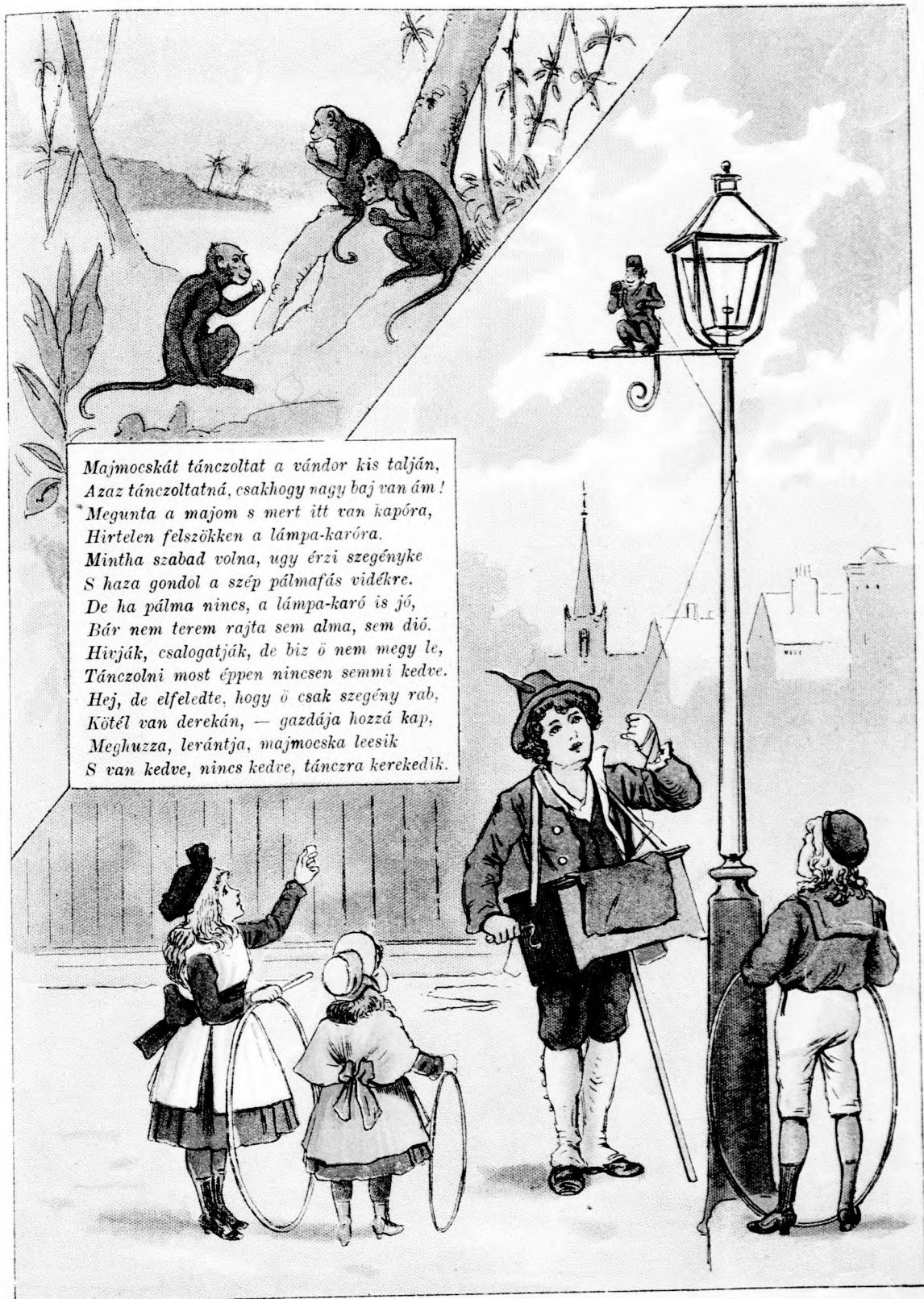
min a zsák-
vált miért
övé, nagy
sz, mondá

sütéssel és
Mindjárt
Lalla, alig
főlegyene-

arczosok...
(Folyt. köv.)

zerte

Majmocskát tánczoltat a vándor kis talján,
Azaz tánczoltatná, csakhogy nagy baj van ám!
Megunta a majom s mert itt van kapóra,
Hirtelen felszökken a lámpa-karóra.
Mintha szabad volna, úgy érzi szegényke
S haza gondol a szép pálmafás vidékre.
De ha pálma nincs, a lámpa-karó is jó,
Bár nem terem rajta sem alma, sem dió.
Hívják, csalogatják, de biz ő nem megy le,
Tánczolni most éppen nincsen semmi kedve.
Hej, de elfeledte, hogy ő csak szegény rab,
Kötél van derekán, — gazdája hozzá kap,
Mehuzza, lerántja, majmocska leesik
S van kedve, nincs kedve, tánczra kerekedik.

A majmos talján.

Miért e fény, e boldog ujjongás ma?
Valóra vált talán
Álmok, mesék tündérvilága
Egy tavasz-éjszakán? . . .

A hajdan-kor nagy áldomásán
Hallván a riadást,
Egy kis magyarka anyja karján
Épp ezt kérdezte, lásd!

Mert akkor is zúgott az ének
Daljás nép ajakán —
Toroztak ifjak, áldoztak a vénék . . .
— »Mi történt, jó anyám?« —

»Hazát nyerénk itt, bérczés Hunniában,
Ó értsd meg, magzatom!
Nem bolygunk többé szél-üzött, hazátlan,
Vérmosta utakon!

Miénk ez ország — Hadur áldja! —
A Kárpát ormai,
A rónák ringó délibálya,
Mezők kalásza.

S hogy legyen áldás uj hazánkon,
Áldás e nemzeten:
Hadúrhoz forró áhitattal szálljon
Fohászod, gyermekem! . . .

. . . S mit megteremtett Árpád népe
Az Ég kegyelmivel:
Évszázadok vihar-verése
Nem pusztíthatta el!

Fölötte bár — tengernyi gyászban —
El tiz század haladt:
Szabad nép él szabad hazában
A magyar ég alatt!

S megülni jó ma közel s távol
Az ezred-év torát;
S az ünnep fénye világgá világol
Időn és téren át! . . .

Megérted, lásd, te boldog gyermek,
E ritka tüneményt,
Hogy holtig büszkén emlegessed
Emlékid gyöngyeként!

Míg kis szived mereng az ünnep
Sugárzó napjain:
Hozzá, ki áldja, védi nemzetünket,
Imádkozz, kis Gázsí! . . .

Oszkár bácsi.

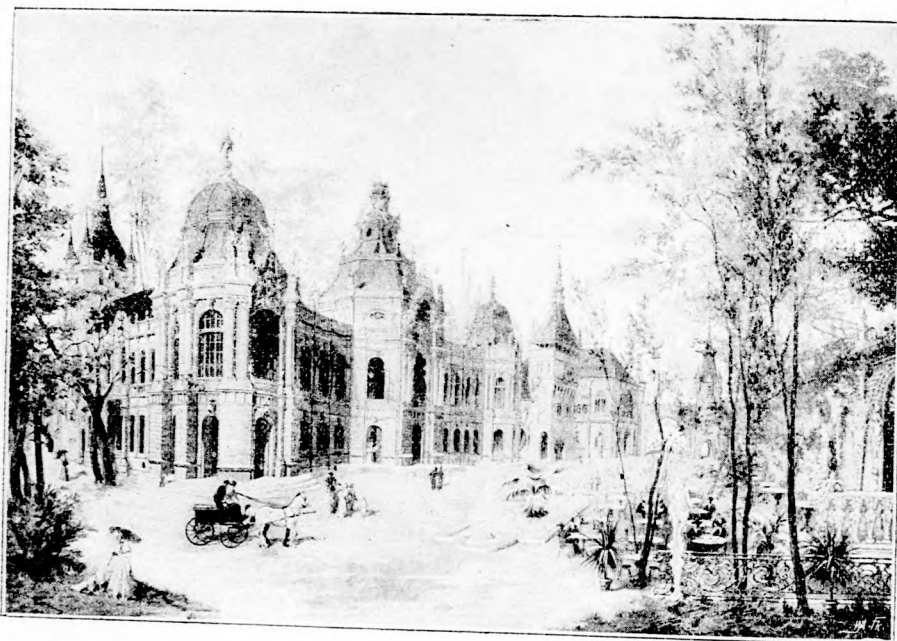
EZER ÉV ÜNNEPE.

(Képekkel a 280. 281., 236., 284. és 285. lapokon.)

MINDEN jó magyar szív örvendezve dobog és ünnepi érzéssel telik meg a most reánk virradó napokban. A nyiló kikelettel beköszönnek azok a szép ünnepek, melyekkel magyar hazánk, magyar nemzetünk ezeréves fönnállását üljük meg.

Ünnepel egész Magyarország, dicsőségesen uralkodó, szeretett királyával együtt és kegyeletes tisztelettel emlékezik meg az ősökrol, kik e hont sok száz éven át vész és vihar közt megvédték, hálát ad a Gondviselésnek, mely megengedte, hogy nemzetünk békességben, gyarapodva, virágozva ezt a mai kort megérje.

De ne csak a felnőtteknek, öregeknek

AZ EZER-ÉVES KIÁLLITÁSRÓL: Történelmi épület-csoport.

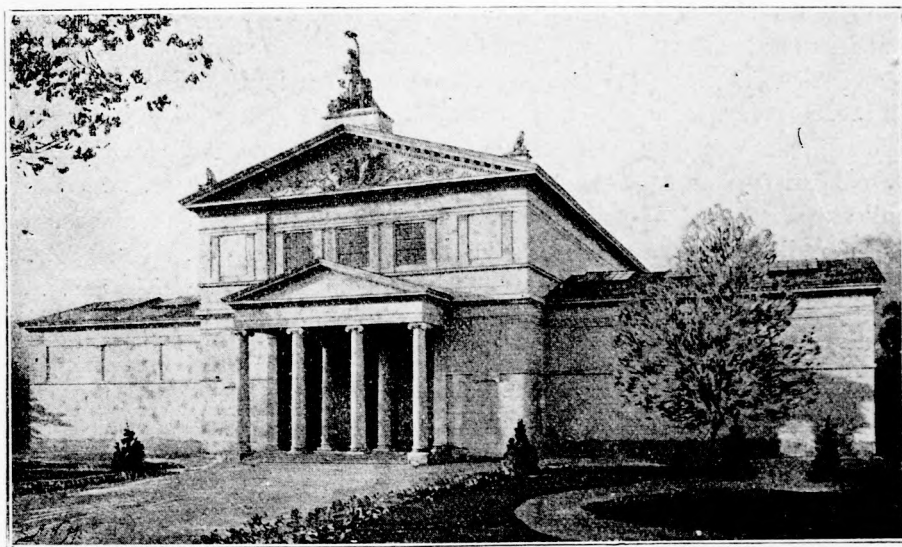
az ünnepe legyen ez! Ti, kis olvasóim, gyermeki tiszta szívetekkel szintén vegyetek részt benne, mert ha máskülönbén még távol vagytok is az élet gondjaitól, küzdelmeitől: de a legszégyebb gyermeki szívben is mozoghat az érzelmek legszentebbike, a *haza-szeretet*. Magyar fiu, magyar leány büszkén gondoljon reá, hogy gyermeke

Árpád nemzetének és neki is ünnepe az a nagy ünnep, melyet ez évben Magyarország ül. Hallani, olvasni fogtok róla sokat és lesznek köztetek bizonytal számosan, kik mint szemtanuk látni is fogjátok ezt vagy azt az ünnepséget. Vessétek szívetekbe, elmétekbe, hogy majdan évek múltán még őszülő hajjal is drága emlékül

éljen bennetek. És tegyetek szent fogadalmat, hogy ennek a szép hazának, melyet az ősök vitézsége, bölcsesége, munkássága ezer esztendőn át fenntartott számotokra, ti is hű fiai, hű leányai lesztek, mikor majd érett korotokban rajtatok lesz a sor, hogy dolgozzatok, fáradjatok ne csak a magatok, hanem a hon és nemzet javára is.

Szeretni a hazát már ti is tudjátok, és ha e szent érzést szívetek mélyében buzgón ápoljátok, akkor legméltóbban ünnepelitek meg ezt az emlékezetes esztendőt.

Több cikkben beszéltem már nektek azokról az eseményekről, melyek réges-régen, ezer esztendővel ezelőtt történtek itt ezen a földön, amelyen most mi élünk. Elbeszéltem, hogy Árpád vezér: a honfoglaló, miként

AZ EZER-ÉVES KIÁLLITÁSRÓL: A közoktatás-ügyi csarnok.

vezette be messzi Ázsiából eredő, nem igen nagy, de szilaj, vitéz magyar népét a Tisza-Duna vidékére és mint foglalta el véres harcokkal az országot, mely ma is a magyar nép hazája. Elmondtam, bölcs Szent István első királyunk miként térítette meg addig pogány népét és miként vezette be a békés, munkás, mivel népek sorába. Most, ezer esztendő elteltével, büszkén emléke-

zünk meg rólok és büszkén nézünk szét hazánkon is, mely ma virágzóbb, mint valaha.

Ezer esztendő multával milyen Magyarország ma, mit tud, mit dolgozik népe: azt egy nagy kiállítás mutatja be nekünk magunknak és a nagyvilágnak is. Éppen mikor e sorokat kapjátok, azon a napon történik az országos kiállítás megnyitása felséges

királyunk jelenlétében és ez lesz az elseje az idei nagy ünnepeknek.

Mi van minden együtt ezen a nagyszerű kiállításon, annak elmondásába még csak bele sem foghatok, mert az nem csak a mi »*Kis Lap*«-unkba, de akár egy vastag kötetbe is alig férne bele. Amit a szorgalmas földműves, az ügyes iparos, a művész, a tudós, szépet, hasznosat teremt: együtt van ott minden; és aki mindent látni akar, annak bizony heteket köll majd rászánnia.

Vagy száz nagyobb-kisebb épületben van a töméntelen látni-való elhelyezve és már maguk az épületek is nevezetes látni-valók. Ezekből be is mutatok néhányat, köztök a történelmi épület-csoportot, mely azt tünteti fel, miként építkeztek őseink a közelebbi mult századokban. Itt látjuk hü mását a vajda-hunyadi várnak, a dícső emlékü Hunyadi János hajdani várkastélyának is. Egy másik épületben, a közoktatás-ügyi csarnokban, mind az együtt van, ami az iskolákra vonatkozik. Ez tehát a nagyobacska diákot is különösen érdekelheti, ugy mint a sokszorosítás iparcsarnoka is, amelyben a nyomdászati műveket találjuk. Dicszes épületet emeltek a különféle ünnepek, hangversenyek stb. számára is.

A kiállítás egész nyáron át, késő őszig lesz nyitva és addig még több képet is bemutatok róla. Fogják látni a kiállítást közületek is bizonyosan sokan. És azok is akik látták, azok is, akik csak hírét hallották, és csak képből ismerték meg: büszkén fognak rá vissza emlékezni, hogy mily gyönyörű dolgokat mutatott fel az ezeréves Magyarország.

JÓ SZIV, JÓ SZÓ.

— Egy jelenet. —

Személyek: Károly, Linka.

Színhely: Falusi uteza; egyik ház előtt pad.

Károly (fáradtan, szomoruan jön, bottal és kis batyuval.) Olyan fáradt vagyok! Pedig még csak a szomszéd falunál vagyok! Ezen a padon megpihenek . . . ki tudja, meddig kell majd újra bolyonganom? . . . És hova jutok? . . . Mindegy, most már nem tehetek egyebet . . . pajtásaim mind azt mondták, hogy amiatt a vásott esiny miatt a tanárok bizonyosan kicsapnak az iskolából . . . holnap már megtudja édes anyám . . . Ó! Soha sem mernék többé a szemé elé lépni . . . mindenét rám költötte . . . mindig abban reménykedett, hogy én leszek majd özvegy-ségében támasza . . . én pedig . . . ó! De már késő! Világgá bujdosom . . . valahol majd csak kapok napszámos munkát . . . egyebet nem érdelek.

Linka (bábuját tánczoltatva, vigan jön ki a házból.) Jók voltunk. Viczuska, most szabad sétálnunk . . . (Megpillantja Károlyt.) Ni, valami idegen fiu. (Közelebb megy hozzá.) Hozzánk jöttél? Talán apácskával akarsz beszélni?

Károly. — Nem én, kisasszonykám . . . Csak fáradt vagyok, hát leültem pihenni . . . ha megengedi . . .

Linka. — Hogy ne? Azért van itt a padka. De talán valami bajod van? Olyan szomorú vagy . . . Talán beteg vagy?

Károly (sóhajtva.) Nem . . . nem vagyok beteg.

Linka. — Akkor hát bizonyosan bántott valaki. (Károly a fejét rázza.) Az sem? Akkor talán bizony magad tettél rossz fát a tüzre?

Károly (nagyot sóhajtv.) Sajna . . . bizony magam!

Linka. — Jaj, az nagyon rossz! Ó, tudom én én! Olyan szerencsétlen az ember olyankor! Minap . . . no, már jó minap . . . magam is ilyen formán voltam . . . de aztán bocsánatot kértem a mamától és azóta olyan vig és boldog vagyok! (Megfogja a kezét.) Tudod mit? Siess a mamádhoz, kérj bocsánatot és mindjárt jó lesz minden.

Károly. — Az nem lehet! Az én hibám nem olyan . . .

Linka. — Persze . . . értem . . . te nagyobb vagy, hát nagyobb hibát követtél el, ugy-e? De hát mindegy, a mamád azért mégis megbocsátja.

Károly (szomoruan.) Soha sem fogja megbocsáthatni!

Linka. — Ugyan? Hát olyan nagy bünt követtél el? Mi lehetett az?

Károly. — Nem tanultam . . . vásott voltam . . . megrontottam szegény jó anyámnak minden örömét és reményét. Most már nincs más hátra, mint hogy világgá menjek.

Linka (ijedten.) Jaj! Mit beszélsz? Elhagynád a jó anyádat? No, már ezt csakugyan meg nem bocsáthatná. Hát ha beteg lesz szegény és látni kívánna, te meg megszese leszel, tudni sem fogod!

Károly (meghökkenve.) Igaz! Istenem!

Linka. — No lásd! Erre nem gondoltál, ugy-e? Bizony legjobb lesz, ha azt teszed, amit én . . . bocsánatot kérsz és megfogadod, hogy ezentul jó és szorgalmas leszel. Ó! Az ember nagyon jó tud lenni, ha akar. És akkor olyan boldog! Olyan jól esik, mikor dicsérik, jutalmazták. Tudom én azt!

Károly (magával küzködve.) Ha remélhetném . . . ha lehetséges volna . . . Ó, mily szívesen hoznám helyre hibámat! . . .

Linka. — Hogy ne lehetne? Persze hogy lehet! Egy kis büntetéssel kezdődik . . . no, azt elviseltem, mert éreztem, hogy megérdemeltem . . . de aztán minden jóra fordult. No, ugy-e, vissza még a mamádhoz? . . . meglásd, hogy megbocsát; aztán jó fiu leszel, meg is tartod, amit ígérsz és boldogok lesztek.

Károly (elszántan fölkel.) Ugy van! Ez az igazi kötelességem! Meg is teszem! Pajtásaim gonosz utra tereltek, de a Gondviselés jó angyalt hozott az utamba. Igenis! Még jóvá tehetek mindent. Egy óra mulva otthon leszek.

Linka (tapsolva.) Haza még? Megkérleled a mamádat?

Károly. — Meg! És hiszem, hogy most már uj, boldogabb élet kezdődik számomra. A jó Isten áldja meg százszorosan, amit velem tett, drága kisasszonykám! Jó szívből jó szót mondott s megmentette romlástól a tévelygőt. (Vidáman el.)

— A függöny legördül. —

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Robinson Crusoe élete és kalandjai.”

Átdolgozta Donászy Ferencz. Hat színes képpel, szép vászon-kötésben.

AZ EGÉR ÉS A SZAPPAN-BUBORÉK.

— Mese. —

AZ UDVAR egy kicsi lyukában lakott egy öreg egér az ő két fiával. Nagyon fiatal volt még ez a kettő, kissé kotnyeles is. Sokszor okosabbnak tartották magukat az öregeknél. Az idősebbnek Czinczogány, a kisebbiknek Finczogány volt a neve. Czinczogány meg volt elégedve az étellel,

melyet a kicsi lyukban folytatott; de már Finczogány sokszor békétlenkedett s kívánczozott ki a nagy világba.

— Igazán nem értelek titeket! szokta mondani. Soha sem fogtok semmit sem tanulni, vagy látni egész élteteken át; ha én felnövök, megyek utazni. Hallottam is, hogy a nagy világ gyönyörű valami, ha jó helyen élünk; s én fel fogom keresni a jó helyet.

AZ EZER-ÉVES KIÁLLITÁSRÓL: A sokszorosító ipar csarnoka. (Lásd a 280. lapon.)

— Tégy tetszésed szerint, felelé ilyenkor az anyja; ha élve jössz vissza, másként fogsz beszélni.

Végre megérkezett az a sovárgott nap, melyen Finczogány elég idős volt arra, hogy elmehessen utazni. Bár mennyire tartóztatta anyja s testvére, mégis csak kiment a nagy világba megkeresni azt a szép helyet, ahol élni akart.

Az udvarból baj nélkül jutott ki. Még a fekete kis cziczát sem látta, mely olykor az

udvaron volt. Ez után egy-egy istálón s nagy kerten köllött áthaladnia. Ezen is átutazott Finczogány, tünődve rajta: valljon mikor érkezik már ki egyszer abba a híres nagy világba? Az ország-uton találkozott Fekete bogár urral, aki gondtalanul, lassan sétálgatott egy fűszál-erdőben.

— Ugyan kérem, szólítja meg Finczogány, mondja meg nekem kérem: merre is van a nagy világ utja? Mert én oda szeretnék ám menni.

— Micsoda? kiáltja zsörtölődve Fekete bogár uram. A nagy világ utját? Hiszen éppen benne van most is egérséged.

— Oh! Nem azt a közönséges világot értem én, hanem azt a szépet, melyről mindenki annyit mesél.

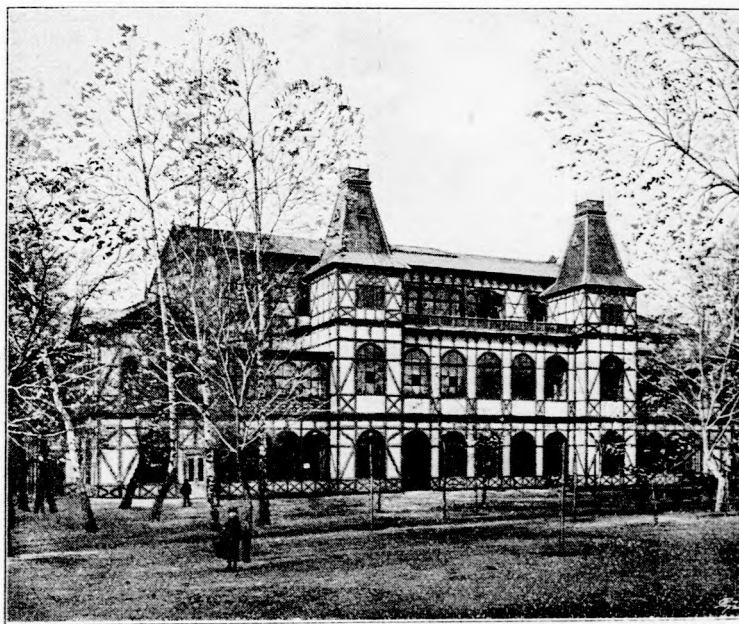
— Hát csak menjen addig, amig megtalálja! felelé a bogár, többet nem mondhatok.

Es kiterjesztve szárnyait, döngve elrepült.

— Nem valami nyájas ur, gondolá magában Finczogány. Máskor majd valaki kevésbé kopottat fogok megkérdezni.

És folytatva az utját, találkozik a szarkával. Éppen bogarakra vadászgatott a fűben.

— Szarka néném, nagyon kérném, legyen szives megmondani, merre is visz az ut a nagy világba? kérde Finczogány illedelmesen.

AZ EZER-ÉVES KIÁLLÍTÁSRÓL: Az ünnepségek csarnoka. (Lásd a 280. lapon.)

— Mit beszél? Megmondjam az utat a nagy világba? Hát hogy mondjam meg? Ugy látszik, nem tudja a módját, különben valami okosabbat kérdezne tőlem.

S ezzel csörögve elröpült. A kis egér erre még inkább elszontyolodott.

— Máskor majd csak az olyantól fogom tudakolni az utat, aki szívesen áll velem szóba, gondolá Finczogány és tovább sietett.

Nemsokára ház akadt az utjába. Óvato-

san besurrant oda, mert félt, hogy valami macskával találkozik. Meglátván azonban egy lovat, mely szénát evett egyik ház kapuja előtt, oda futott s kérde: nem-e tudná neki megmondani, merre visz az ut a nagy világba?

— Mi az? kérde a ló; miről beszél? Soha nem fog maga más világot találni, mint ezt: s ha igen, holmi hitvány dolog lesz, amely nem tartós. Én sokfelé fordul-

tam meg: de nem tudok sem jobbat, sem szebbet mint ezt a világot, ahol annyi jó ropogós abrakot kapok.

Erre Finczogány elköszönt a lótul is és folytatta utját. Meg volt felőle győződve, hogy mindenki csalódik s neki van igaza. Végre, hogy megint ház került elébe, lát éppen maga előtt egy óriási gömböt, mely a szivárvány minden színével tündökölt a nap-fényben.

— Végre! Végre! kiáltá boldogan. Megtaláltam a szép nagy világot. Tudtam én, hogy mind csalódnak, s hogy az a gyönyörű nagy világ igazán létezik valahol. Isten veled, te régi, csunya világ, engem többé nem látsz! Megyek az örök szépség és vigalom világába!

Igy beszélve, öröm repesve futott a szép fényes golyó felé, s orrával neki ment, hogy keresse az ajtót. De oh!... egy szempillantás, és szétpattant, eltűnt, semmivé lett az a tündéri világ és Finczogány ott lelte magát, ahol eddig volt: a régi világban. Ugy megdöbbsent, hogy meg sem mocczant.

Vidám nevetés zavarta meg a csöndet. Finczogány, ahogy föltekint, lát maga előtt egy aranyos kis leányt, mosolygó nefelejt szeműt, selymes szöske fürtöst. Fél kezében tálcskát szoritott, a másikkal vékony rövid szalma-szálat tartva, az ablakban állt.

— Oh, te kis egérkém! kiáltá. Azt hitted, hogy ez a szép golyó valami más világ, melyben boldogan élhetsz? Pedig, akár mily gyönyörűnek találtad, csak egy kis szappanos víz volt biz' az! Menj szépen vissza a te szüleidhez. Ott találsz meg azt a világot, mely a legszebb, mert az egyetlen.

Finczogány megilletődve ballagott el. Utközben így tündökött magában:

— Azt hiszem, igaza van annak a kis lánynak. Az ég fölöttem ragyogó kék, s még soha nem vettem észre eddig, milyen kellemes illata van a virágnak. Azt gondolom, legjobb lesz, ha ezen a szép vetésen át haza megyek. Jó is lesz sietnem, mert úgy hiszem, már ideje is Czinczogánnyal eleséget gyűjteni télire.

Ugy látszik, mégis jó volt, hogy Finczogány elment világ-nézni. Tanult valamit az új világban, ámbár az csak egy szappanbuborék volt.

F. Agatha nyomán angolból a »Kis Lap« számára fordította
Augustin Gizi.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« L. köt. 16-dik számában közölt betűrejtvények megfejtése:

I. Délelőtt, délután.

II. Eszék (szék is jó.)

III. Egyik nagyobb, mint a másik (nagyobbik, kisebbik is jó)

Helyesen fejtették meg: Polgár Imre, Irinyi Szabolcs és Csaba, Keörtlényessy Zoltán, Herzfeld Paula, Kűszler Csilla, Nora és Elly, Hecht Margit és Piroska, Ordódy Irén és László, Wollner Antal, Hausner Dezső, Lipták Irénke, Kövesi Rudi, Takách Ilonka, Gutmann Irma, ifj. Münnich Aurél, Heszke Irmus, Graefl Paula és Márta, Fáy Endre és Árpád, Vancsó Anna, Kreibik Sándor, Bogay Ernő, Szilvássy Erzsébet, Pyber Margit és Béla, Sier Friczi, Berczelly Yerta, Graner Stefike, Márta és Hilda, Groedel Lajos, Przybilla Jenő, Czibulya Imre, Gervay Mariska, Erzsike és Mike.

Részben fejtették meg: Szilágyi Évike, Herczeg Ilona és Albert, Nagy Kálmán, Schwarz József és Béla, Thinágl Gusztó, Gallatz Margit és Paula, Mérey Ágosta, Szumrák Jenő, Záborszki Mariska és Dezső, Malatinszky Zoltán, Platzner Vilma és Ella, Dely Margit, Sárffy Andor, Borsai Marietta, Jármay Zoltán, Éder Olga, Jakab Böske és Margit, Grünhut Lucy és Elza, Hajdu Klára, Mauthner Ilike és Imre, Leitner Olga, Danielisz Jenő, Csizék Ilona, Fazekas Ida és Piroska, Vértes Margit és Tivadar, Patterson Margit és Orsolya, Schöpf Szerafina, Bolyó Pálma és Károly, Schreyer Ilonka, Habinai Iván, Kövesdy Aranka, Angermayer Béla, Lányi Rózsika.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Irinyi Szabolcs és Csaba, Giralton*, kiknek a jutalom-könyvet (»Az ifjú Anakharzis utazása Görögországban«, írta Barthélemy, a magyar ifjuság számára szerkeszté *Hanthó Lajos*, képekkel, diszes kötésben) a kiadóhivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« L. köt. 15-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Kócs Berta, Berczelly Yerta (egy kis nyírás a levélpapírosod szélének meg nem ártott volna. F. b.), Schwarz József és Béla, Graefl Paula és Márta.

Finczo-
lamit az
szappan-

Lap* szá-
Gizi.

JTÓK.

zámában

gyobbik,

ár Imre,
y Zoltán,
és Elly,
és László,
x Irénke,
Irma, ifj.
Paula és
na, Krei-
Erzsébet,
lly Yerta,
lel Lajos,
Mariska,

gyi Évike,
Schwarz
Iargit és
Zaborszki
Platzner
r. Borsai
ab Böske
du Klára,
Danielisz
ska, Vér-
it és Or-
s Károly,
Aranka,

megettör-
és Csaba,
Az ifju
ta Bar-
zerkeszté
a kiadó-

zölt rejt-
s Berta,
apirosođ
Schwarz

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Ez a „Kis Lap” ünnepi száma, mely rajzban és szóban mutat rá május 2-ik napjának magasztos jelentőségére: arra, hogy ezer éve áll fönn ez a mi hazánk, mely fölött dicső királyunk fölkenet fejéről örök ragyogásban tündököl a Szt. István

koronája, s el nem hervadó üdeségben hullámzik a háromszinű lobogó.

Otthonában és szívében minden magyar gyermek ülje meg ezt a nagy fordulót s tegyen szent fogadalmat, gyűjteni erőt és tudást, hogy lelkesedve szolgálja vele maj-

dan a hármass hegy árnyában elnyuló, a nagy folyam partjain viruló, le a tengerig nyuló imádott hazát.

Éljen a király!

Éljen a haza!

Budapest, 1896 május 1-én.

Forgó bácsi.

*

Böjthy Andris. Hosszu virulást annak a tölgyfa-csemetének, melyet az ezredév alkalmából házatok elé elültettetek. Véle együtt növekedjétek ti is és váljatok vele erőssé. — **Tichy Kálmán.** Bizony megilletődtem én is a nyuszikák siralmas elpusztulásán. Azok a gonosz patkányok! Még nyulpecsenye köll nekik! Csinosan vetett, ékes öreg-betűidben kedvem tellett. Ha fölkerülsz, örömezt látlak. — **Esztaiás Irén.** Csinosan írod le azt az örömet, melyet édes mamád a görliczés kalitkával szerzett neked; meg azt a bánatodat, midőn kis kertedben eltemetted. Közlésre azonban még nem alkalmas, mert különösebb dolgot nem említasz föl madaradról. — **Heszke Irnus.** Meleg vonzalmadról tanuskodó leveled jól-esett. Azt hiszem, nem sokára meg fogod téríteni a te kis öcsédet. Az arany-haju, aranyos Ellikét ölelem. A rejtvény megjelen. — **Polgáry Karola.** A te cizca-történetkédet érdemes lett volna bővebben megírni, mert valóban megható nyilvánulása a jósnak az, midőn a te Czinczi macskád a melléje verődött, lesóványodott idegen cizcuskát nógatta az evésre s gyöngéden megnyalogatta. — **Botka testv.** Iskolai dolgokban nem adhatok felvilágosítást. A másikra nézve intézkedtem. — **Katrenyák Mariska.** A legmelegebb részvétellel olvastam bánatos leveledet. Bizzunk a jó Istenben, aki szenvedő jó atyádat meg fogja segíteni. — **Lukács Irma.** Már több ízben kijelentettem, hogy csupán akkor válaszolok, ha valami fölvilágosítást kértek, valamely érdemleges kérdést közöltök velem. Czeltalan irkálásra nekem nincs időm s a »Kis Lap«-ban nincs hely. — **Markó Árpád.** Majd nem sokára sorát ejtem a kis munkának. Szíves meghívásodat nyilván-tartom. Hát ha kedvez a szerencse? — **Szilágyi Évike.** Ha naptáradban nincs Ilona, keresd Helena név alatt. — **Máy Kata.** Bizony érdekes vonás az a kutya-kötlő história, melyet közlesz velem. Tán alig van példa rá, hogy apró kutya-kölykekre boritson védő szárnyat a tyuk-mama s szeretettel kotyogjon a négy-lábu apróságnak, amit a kutya-mama szelid beleegyezéssel nézett. Furcsa is lehetett, midőn a kölyke egyszerre csak kamaszokká nőttek s nem kívánczoltak többé a vendégszerető szárnyak alá. Ám a te való történetkédek is az a hibája, hogy nagyon kurtára

fogtad. — **Varasdy Laura.** Viselt dolgainak elsorolását érdeklődve olvastam, hanem a versikéid sokféle fogyatkozásban szenvednek. Sánták szegénykéek s rosszul is rimelnek, a bennök kifejezett érzések azonban dicséretesek, bár nem a magad fiatalka életednek tapasztalásából, hanem, úgy látom, inkább olvasásból merítetted azokat. — **Ifj. Röck Gyula, Vágó János.** Besoroztam. — **Jakab Róza.** Ha az adomáid másutt még nem jelentek: válogatnék közülök. Tudósításodat köszönöm. Kedves-erélyiesen ezt írod: »csufult irok, de östve van, sietek«. Nagyon sötét lehetett az az östve, mert azt sem láttad meg, milyen rojtos papirosra írtál. — **Platzner Vilma.** Hogy S. H. engem jól ismer, megengedem. Hiszen ez az olyan embernél, aki nyilvánosan működik, nagyon természetes. Tudtommal csak egy Forgó bácsi van, aki gyermek-lapot szerkeszt. — **Bietsch Lajos és Béla.** Ha koronát küldtetek, az ki is van mutatva. — **Domán Ártúr.** Ami jó köztük, a két első: már megjelent. — **Farkas testv.** Hiszen azt a csillag-rejtvényt csak le kell olvasni! — **Éder Olga.** Abba, hogy akiket fölzsólitottál, mért nem akarnak levelezni: nem avatkozhatok bele. Kinek még olyan gyöngé az írása, mint a tied, kettős vonalzásu papirost használjon. Szívesen közölném azok nevét, akikkel újabban szeretnél levelezni, de nem bírtam elolvasni. — **Markovits Vili.** Majd ha itt lesz a tengeri fürdőzés ideje, közölni fogom. — **Schöpf Szerafina.** A választott szóval már jelent meg rejtvény a »K. L.«-ban. Te irigyled azokat a gyermekeket, akiknek módjában van naponkint hallgatni a telefont. Én meg tudok egy kis lányt, aki az első napokon mohón hallgatta, aztán feléje sem nézett. A kiállítás fél évig tart. Azalatt már csak megnézed egyszer te is? — **Rakovszky Zsófia.** Aki korához képest olyan szépen ír, mint te: azt föl nem mentem sem a czeruza, meg a levél-írás többi szabályai alól. — **Hecht Margit és Piroška.** Mind a kettő megjelent már régebben. — **Berczelly Verta.** Ügyes rejtvényed megjelent. — **Friedmann Tibor.** Hat éves gyermektől szép írás. Mivel 6-14 éves olvasóim vannak: a kisebbek a rejtvények nehéz, a nagyobbak pedig azok könnyű volta ellen panaszkodnak. Tehát közbül kell maradnom. Ha figyelmesebben olvasnád ezt a rovatot, megérthetted volna belőle, hogy én azt a »ne haragudjék kérem F. b.« féle fölkiáltást izléstelennek tartom. — Én sohasem haragszom. Szindarabot eleget találsz a »Forgó bácsi gyermek-színháza«. (Athenaeum) három kötetében. R. ur köszöntését viszonzom. — *Több levélről a jövő-számban.*

A „KIS LAP“ minden kötetéhez díszes szín-nyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő czím: Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencz-teret 3.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Szerk. és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencz-teret 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.